

[Faint, mostly illegible handwritten text in a medieval script, likely Gothic or similar, covering the majority of the page. The text is arranged in several columns and includes some red initials and underlines.]

[Vertical text on the right edge of the page, possibly a marginal note or a page identifier.]

[Vertical text on the far right edge of the page, possibly a page identifier or a reference.]

M-s. 1297

anf.

R

2197.6

F. A. H. Maas
1831 oho

73
ELEGIA DE FE-
STO MARIAE MAGDALENÆ, IN
QVA PROPOSITVR IMAGO VERÆ POENITEN-
tiæ & conuersionis ad Deum, Scripta ad ornatissimum
uirum, prudentia & uirtute præstantem, Christophorum
Reinhardum Iuris utriusq; Licentiatum, & Cancellar-
ium generosi, & illustris comitis Iohannis Al-
berti Domini in Mansfelt

A
IOHANNE RICARDO
Mansfeldensi.

VVITTEBERGÆ
EXCVDEBAT IOHANNES
CRATO,
ANNO M. D. LVII.

ORNATISSIMO VIRO, PRV-
DENTIA ET VIRTUTE PRÆSTANTI, CHRISTO-
phoro Reinhardo Iuris utriusq; licentiatō, & cancellario
illustris & generosi Comit̄s Iohannis Alberti Do-
mini à Mansfelt, Domino suo plurimum cō-
lendo. S. D.

Hic ego dum uiuo studijs addictus honestis
Albiacæq; colo culta lycæa scholæ,
Ingenij interdum steriles exerceo uires
Aonijsq; iuuat ludere pauca modis.
Hæc quoq; quæ sacro referunt ex fonte salutem
Atq; docent, uiuat, qua ratione pius
Ut potui scripsi, mihi cum natura negarit
Maxima, quæ possum hæc inferiora sequor
Materies digna est, quam tu cum mente reuolues
O uir consilij & pietate grauis,
Inceptis faueas, hilariq; hæc accipe uultu
Quæ gaudent tituli nomen habere tui
Perlege cum curis fueris & mole laborum
Liber, & aula animum non remorata tuum.
Tu patriæ prodes, doctocq; excultus ab usu
Non minus arte potens consilioq; uales
Ingenuas igitur prudens amplecteris artes
Mularumq; Choris ingenijq; faues,
Viue sine inuidia longos foeliciter annos
Ipse Deus præsens tecq; tuosq; tegat

T. Addictiss:

Iohannes Ricardus
Mansfeldensis.

ELEGIA SCRIPTA DE FE-
STO MARIÆ MAGDALENÆ, IN QVA PRO-
ponitur imago ueræ pœnitentiæ & conuer-
sionis ad Deum.

Iam quoq; sacra dies læto sub tempore messis
Mente pia Sanctis concelebranda uenit,
Non his sit squalor nec spreta silentia sacris,
Sunt hîc quæ grauitè nos monuisse queunt.
Magdalena tui series redit inclÿta festi,
Non tamen historiam commemorabo tuam,
Non genus, aut patriam primæ & cunabula uitæ,
Non ea, quæ gestis sunt referenda, canam.
Diceris esse soror Marthæ, cui Lazarus olim
In uitam redijt iam tumultatus humo.
Sed diuersa placet multis sententia doctis
Qui uitant generis Lazare probra tui.
Verum res nihil hæc quicq; nos impedit, illud
Spectamus, quod nos erudisse potest.
Te tamen haud genitam spreto de sanguine gentis
Hoc tua non dubia nomina uoce notant,
Est tibi Magdali dictum de nomine nomen
Indè fati generis splendet imago tui.
Illustri exemplo monstras conuersio cordis
Quos habeat motus qua recreetur ope.
Hæc ego si qua mihi data sit facundia linguæ
De festo cuperem concelebrare tuo,
Sed quia mens torpet terrenis obruta fumis,
Lingua nec est magnas res fati apta loqui,

Sub

Submissus serpo, cautusq; hæc omnia tracto
Quæ sunt ingenij prosperioris opus
Attamen incipiam, quæ possum, pauca referre
Inceptis faueas spiritus alme meis.
Ad Solymam Christus cum uictima tenderet urbem
ut soluturus iam preciosa patri,
Fit simul orantis gratus conuiuia Simonis
Quem mundum à lepra fecerat esse prius,
Non hæc te latuit res Magdalena, Deiq;
Instinctu subito corripis indè uiam,
Ad Christum properas quem cunctis esse saluti
Audieras, illo uis releuante frui,
Cumq; ita proposito currens insistis eodem
Adiuuat interius te simul ipse Deus,
Ergo quæ iuuenum tibi mens feruebat amore,
Nunc alias flammæ concipit igne nouo,
Mœsta tibi mens est uitamq; exosa priorem
Angeris, & reprobas quæ placuere prius,
Ante pedes Christi pleno suffusa rubore
Effundis lachrimis flumina larga tuis,
Cor dolet, & culpæ nimio constricta dolore
Mens gemit, & sensu uult renouante frui,
Pectus anhelat opem, delicti mole grauatum
Acq; suis mundum sordibus esse cupit.
In tanta lucta fidei scintilla relucet,
Et uincit pavidos spe superante metus,
Accedit placidum saluantis munere Christum,
Qui nostris datus est portus & aura malis,

A iij   Hoc

Hoc se sustentat tanto in discrimine luctæ
Succumbat uicijs ne labefacta suis.
Ceu perit auersus trepidanti pectore ludas
Qui gemitu indignans in sua damna ruit,
Atq; DEVM spernit, fugit, auersatur & odit
Iniusticq; ipsum nomen habere putat.
Magdalena tuum pectus se exuscitat intus
Atq; fide Christum saluificante capit.
Testatur Dominus te cum solatur, & ægram.
Erigit, & uitæ nuncia uerba sonat.
Seruauit mulier fidei te nobilis ardor
Fide, Deo rursus conciliata tuo es.
Sic sic seruaris, uicijs ita libera uitam
Accipis, & placidæ gaudia mentis alis.
Non etiam cessas, fidei obsignacula gestans,
Nec pateris cæca nube latere fidem,
Militiam exerces, fidei qua flammula crescat
Inq; Deo maneat non fugitura suo
Ac ne fortè Deum per turpia crimina uitæ
Offendas, animo est anxia cura tuo.
Diligis & suaues ex pixide promis odores
Atq; ungis Christi leniter ipsa pedes,
Halitus inde uenit dulciq; impleta liquore
Tota domus, latas spargit odore uias
Sic quoties nostri contrito in pectore sensus
Interius mentem, specq; metuq; premunt,
Et nos affligunt, multisq; doloribus angunt,
Et sitiunt uero ex fonte salutis opem,

Atq;

Atq̄ fide pugnant sola, Christumq̄prehendunt,
Auxilium uitæ præsidiumq̄ suæ:
Tunc λόγος in nobis præsens solatia dicit,
Perq̄ ministerium nos sua membra facit,
Per uocem externam nobis fiducia crescit
Atq̄ datur uitæ iusticiæq̄ decus.
Lux uenit, horrores pelluntur, & omnia cedunt
Quæ nos in tenebris detinuere prius,
Spiritus ipse facer sibi nos domicilia iungit
Iamq̄ simul cœli mente tenemus opes,
Sanguine mundati Christi, seruamur ab ira
Et capimus uitam læticiæq̄ nouam.
Hæc hodierna pijs depingit concio festi
Qui sapit, hac monitus discat amare Deum
Atq̄ suos mores, pollutæq̄ crimina uitæ
Emendans, placet per pia uota Deum,
Ac pugnante fide, Christum, sua dona, sequatur
Qui nunq̄ oranti durior esse potest
Sed nos dignatur Venia nostramq̄ salutem
Expedit, & quærit dedita membra sibi.
Non secus ac pastôr per deuia lustra ferarum
Quærit ouem, & gressum uoluit ubiq̄ suum,
Anxius ipse gregem sola sub ualle relinquit
Inq̄ suo studio mens ita fixa manet,
Donec ouem inueniat dubia regione uagantem
Et quam penè neci uasta ruina dedit
Tunc uero lætus plenis amplectitur ulnis,
Spemq̄ suam gestat qua uia lata patet,

A iij

Ceruis

Ceruici imponit, stabuloq; adiungere rursus
Gaudet, & effusæ gaudia mentis alit.
Sic quoq; cum iustas metas excedimus ipsi
Et nos per præceps deuius error agit
Christus adest pastor, lapsumq; reducere gaudet
Ne pereat regni pars quotacuncq; sui
Non spernit miserum cæcis erroribus actum
Tam bonus est pastor duxq; paterq; Deus,
Haud aliter David fidei capit arma Deoq;
Redditur, & duro uincit agone metus,
Non secus undanti si quis iam uortice raptus
Fluctuat Euripos inter & inter aquas,
Tunc si fortè uidet ramum florentis oliuæ
Aut quodcuncq; aliud proxima ripa tenet,
Hoc se sustentat, uixq; eluctatur ab undis,
Submersus pereat ne uiolenter aquis,
Sic David uerbi promissa tenaciter urgens
Ex medio irarum turbine liber abit,
Et sic emergit ne desperatio uincat,
In mortemq; metu præcipitante cadat.
Huc age quisq; doles nimium uitiosus & æger
Hic uitæ discas commodiora sequi
Quærè uiam & lucem lux & præcurret euntem
Errantem nescit fallere Christus ouem
Gratior est cultus quam uictima cæsa per aras
Mens quæ sollicito plena dolore gemit,
Et pugnante fide surgit uincitq; pauores
Et Christum sensu uiuificante capit

Hoc

Hoc quicumq; potest animo præstare fideli,
Hic coelum tali pro pietate feret.
Non premet hunc tenebris Stygiæ caliginis umbra
Et summum cernet luce micante Deum
Namq; Deus iurans iurando hæc omnibus offert
Cum diuina facer uerba propheta canit:
Viuo ego uiuo deus non iudex expeto mortem
Quam luat offensa pro pietate reus,
Ad lucem redeat uitæ delicta prioris
Emendans, dabitur sic sine fine salus.
Viuius ergo fide pia per preconia Christe
Credimus ablutos nosq; cruore tuo.
Flexibilesq; animos sanat spirabile numen
Lætitiæq; pios exuperante fouet.
Hinc pia cura Dei sequitur, qua nititur uni
Sancta redemptori mens uigilare suo,
Militiæq; bonum studet exercere laborem,
Ac fidei saluum uult retinere decus.
Nec se commaculat, nec pectus fauciat ultrò
Dum ruit in uitæ facta priora suæ.
Præcipuè Christo lachrimis stillantibus astat,
Ipsiuseq; pedes imbre fluente lauat.
Curat, ut in tantis Ecclesia mœsta periclis
Dissidijs miserè dum lacerata gemit,
Auxilium accipiat, grauis & releuamina luctus
Non deformat eam scandala dira ferens.
Sed fouet atq; adhibet tantis medicamina curis,
Vulnera ne serpent continuata diu.

A v Hei

Hei mihi c̄p̄ nunc est ecclesia squalida, quantum
Ipsa mali patitur quanta pericla subit,
Dum latē extendunt uictricia fata furorem
Atq; ipsos sanctos exitiosa premunt
Qualis erat quondam Iudææ tristis imago
Cum facer hæc Vates templa per ipsa uidet.
Ingentem turbam uidet hīc idola colentem
Et paucos mœsto qui simul ore gemunt,
Audit & ex alto sibi uerba sonantia coelo
Ingredere o Vates in mea templa pius,
Exere uim mentis, peruersam interfice gentem
Sed parcas illis qui sua damna gemunt.
Nunc quoq; sancte Deus pollutam interfice turbam
Quæ gaudet nomen contemerare tuum.
Sed parcas nobis tua quos fouet aura fauoris,
Qui gemimus nostri conscia turba mali,
Non sine peccatis & ab omni labe remoti
Viuimus, heu nimium nos quoq; culpa grauat
Sed pauidi gemimus, Sacræq; incumbimus aræ
Nos igitur dextræ protegat umbra tuæ.
Ad te nos nostras mentes conuertimus ultrò,
Tu Deus es pastor tu tua membra tegas.

F I N I S .

QVERELA ECCLESIAE

QVÆ EXTAT ESAIÆ CAP 49.

uersibus compræhensa.

Fletibus tristem madefacta uultum
Protulit tales titubante lingua
Ad Deum uoces medio dolore
Nata Sionis.

Ecce tabesco lachrimis in ipsis
Deficit uirtus teneræ iuuentæ,
Scandalis intus lacerata multis,
Saucia plango

Interim cessas Deus o supreme
Et quasi somno resolutus esses
Ad meas uoces lachrimasq; duram
obstruis aurem

Quo tuus nunc fugit amor paternus?
Scilicet pulsus tenues in auras
Cessit, ætatis simul ingrauescit
Dum graue pondus

Erigens dictis Deus hanc amicis
Quo maris fluctus refluui serenat
Inspicit uultu, subitiscq; uerbis
Talia profert

Si suam prolem mulier repellat
Et feras ipsas rabiosa uincat,
Non sui Ventris miserata partum
Turbine pressum.

Forte

Forte te luctu nimio grauata
Deseram, auersusq; sinam perire
Nec tuis damnis mihi erit mederi

Anxia cura

Si tamen tanto genitrix furore
In suam prolem ruat ut scelesti
Exuat ^{soprae} animiq; sensum

Saxea mutet:

Me tui nemo immemorem seueris
Arguet dictis, tua tecta seruo
Sub meis alis generosa semper

Tuta manebis.

F I N I S.

153028

✓

AB: 153028

ULB Halle

3

003 486 044

86

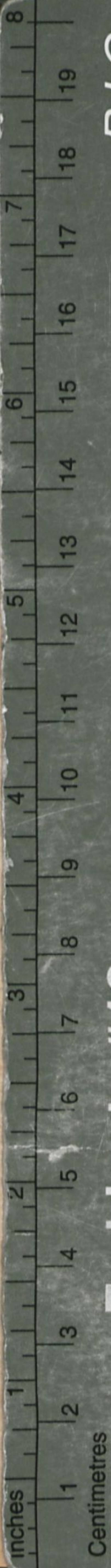

[Faint, mostly illegible handwritten text in a medieval script, possibly Gothic or Carolingian minuscule. The text is arranged in columns and includes several red initials and red horizontal lines.]

B.I.G.

Farbkarte #13

Blue Cyan Green Yellow Red Magenta White 3/Color Black

23

DE FE
ALENÆ, IN
ERÆ POENITEN-
ta ad ornatissimum
em, Christophorum
atum, & Cancellar
s Iohannis Al
sfelt

CARDO

R G Æ
HANNES

LVII.

